

ÔNG THẦY

Thơ dựa theo câu chuyện có thật do Lucky Nguyen chia sẻ
(www.buctranhvancau.com/new.blog/2021/3/25)

Vợ ông Thuận qua đời đột ngột,
Lúc ông hưu chỉ một năm thôi.
Các con giờ đã có đôi,
Nên ông chỉ sống đơn côi một mình.

Luôn được tiếng, trọn tình, trọn nghĩa,
Nhưng tình đời thật mĩa mai thay!
Độc thân đã mười năm nay,
Bỗng dưng ông lại tự quay đổi chiều.

Về Việt Nam, đặt điều cưới vợ,
Ông mặc nhiên, chẳng có quan tâm.
Ở vào cái tuổi bảy lăm,
Cưới cô gái chỉ hai lăm tuổi đời.

Nên bè bạn khắp nơi đồn đãi,
Các con ông, cũng phải can ngăn.
Nhưng ông vẫn cứ khăng khăng,
Ngày cô qua, ông đơn thân đón về...

Ông đối xử, không hề thân mật,
Mà tỏ ra là thật nghiêm trang.
Làm cô hết sức ngỡ ngàng,
Đến khi đi ngủ, lại càng ngạc nhiên.

Cho Hằng biết, phòng riêng cô đó,
Cứ tự nhiên, đã có đủ đồ.
Một câu ngắn gọn dạn dò,
Xong ông liền bỏ đi vô phòng mình.

Làm Hằng mãi đinh ninh không biết,
Tại sao ông không thiết gần cô?
Chắc là phải có lý do,
Hay phong tục Mỹ, không cho chung phòng?

Khi cần đến, chắc ông gõ cửa,
Cả tháng rồi, cũng chưa thấy gì.
Nên Hằng cứ luôn nghĩ suy,
Thôi thì mặc kệ ông đi, không màng...

Sau khi giấy tờ hoàn tất hết,
Ông nghiêm trang tha thiết yêu cầu:
“Từ mai, tôi sẽ bắt đầu,
Chở Hằng đi học, để hầu tiến thân”.

Cô phải cố chuyên cần học tập,
Tôi già rồi, khó cấp dưỡng hoài.
Xong ESL, vào college ngay,
Để lo tạo dựng tương lai sau này...

Ông lại phải mỗi ngày đưa đón,
Mọi người vừa nhìn thoáng tưởng là
Con hay cháu của ông ta,
Đâu ai biết được “bà nhà của ông”.

Vì còn trẻ, và không lo lắng,
Cộng thêm vào vốn sẵn thông minh.
Nên Hằng sớm đạt ý mình,
Học ngành y tá, chương trình cấp cao.

Thời gian đủ, liền vào quốc tịch,
Vì đó là mục đích ông mong.
Một lần phỏng vấn thành công,
Coi như dự tính của ông sắp thành.

Ông thúc hối lo nhanh bảo lãnh,
Để mẹ cha nhập cảnh Hoa Kỳ.
Bao nhiêu phí tổn ông chi,
Hằng còn đang học, sắp thi ra trường.

Ông vui thấy đôi đường ổn thỏa,
Ba má qua, Hằng đã đi làm.
Là điều rất được an tâm,
Nếu không, ông khó mà kham cả nhà...

Sắp qua tới, ngoài má ba còn có,
Một em trai còn nhỏ của Hằng.
Không lo gặp cảnh khó khăn,
Nhờ Hằng có thể góp phần, quý thay!

Rồi cũng đã đến ngày đoàn tụ,
Nơi cổng đến, tuần tự người ra.
Ba Hằng chợt thấy thoáng qua,
Vội ôm ông Thuận, và la “**Ông Thầy**”...

Mới biết được trước đây ông Thuận,
Là sĩ quan Quân lực Việt Nam.
Tiểu Đoàn Trưởng, Sư hai lăm,
Còn người bố vợ, thì làm với ông.

Là Trung Sĩ, đầy lòng nhân ái,
Nên mọi người, đều phải nể nang.
Riêng Hằng, thì rất bàng hoàng,
Vì không ai nói với nàng trước đây...

Lối cư xử, thật đầy tình nghĩa,
Đóng vỡ tuồng, thật mĩ mai thay!
Đến khi vỡ lẽ mới hay,
Những điều dị nghị trước đây sai lầm.

Rồi đến lúc họ làm ly dị,
Các con ông mới nghĩ mình sai.
Tưởng lăm ba mình lâu nay,
Đành lòng xa lánh, tháng ngày đã qua...

Câu chuyện được đưa ra ánh sáng,
Những khó khăn, khủng hoảng trước đây.
Do người Cộng Sản đã gây,
Bao nhiêu đầy đọa, từ ngày chúng vô.

Chuyện bi thảm, thì vô số kể,
Nhưng giúp nhau, chẳng dễ mấy ai.
Và ông kể lại cho hay,
Trong tù cải tạo, những ngày đau thương.

Từ khi đó, vẫn thường hay nói,
Không gì bằng cái đói triền miên.
Run chân, mờ mắt, như ghiền,
Chút đường, chút bánh, phước duyên ba đời.

Là rất quý cho người đang đói,
Nhưng tấm lòng, đáng nói nhiều hơn.
Cho nên tôi luôn nhớ ơn,
Của người lính ấy, trong cơn ngặt nghèo...

Cùng tình trạng đói meo không kém,
Đạp xích lô kiếm sống từng ngày.
Nhưng tình nghĩa thật tràn đầy,
Chú luôn tiếp tế “ông thầy” thường xuyên.

Dầu chú phải nuôi nguyên cả lũ,
Bốn đứa con, chưa đủ lớn khôn.
Bữa ăn không có đủ cơm,
Chú còn xén bớt, để luôn gởi quà...

Diện HO, tôi qua đến Mỹ,
Ổn định rồi, phải nghĩ đến ơn.
Được tin, chú giờ khổ hơn,
Tuổi già, sức yếu, lại còn ốm đau.

Tôi nghĩ, cứ giúp nhau tiền bạc,
Cũng chỉ là đỡ khát mà thôi.
Không làm sao đổi được đời,
Nên bàn ra kế, tạm thời kết hôn.

Hoà hiếu ý, nhưng còn chi tiết,
Tại sao Hằng không biết chuyện này?
Ông cười hóm hỉnh nói ngay,
Nếu cho biết, thì lộ bài hết sao.

Việc phỏng vấn, gặt gao lắm đó,
Nếu không khéo, thì khó thành công.
Cho nên mình phải biết gồng,
Chịu bao chỉ trích, nghe không đẹp gì.

Hoà khâm phục, chú vì tình nghĩa,
Mà phải nghe lời mĩa mai oan.
Bị xa lánh, kể cả con,
Từ nay chú sẽ không còn cười chê.

Cháu xin được kể về sự việc,
Để mọi người được biết nguyên nhân.
Vì sao chú phải đích thân,
Về làm đám cưới, người gần như con...

Làm như thế, đâu còn ý nghĩa,
Nếu thanh minh, hay “xía” công lao.
Hằng không cố gắng làm sao,
Gia đình có thể nhập vào Mỹ đây?

Chú không muốn công khai kể lại,
Nếu không may, vướng phải tội gian.
Nhiều người sẽ bị liên quan,
Đã không được tiếng, lại càng thêm lo...

Hằng thì khác, nàng cho là phải,
Liền đứng lên, tiến lại bên Hoà.
Xin anh hãy cứ nói ra,
Để em cảm tạ, người **“Cha thứ nhì”**

Mắt Hằng rớm lệ, vì cảm động,
Nhưng ông Thuận, chợt bỗng vui ra.
Được Hằng gọi ông bằng **“cha”**
Các con ông, cũng chung hoà niềm vui...

SÁU NGUYỄN